

Nincs kétféle Orbán

2025 április 11. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A TUDATOS POLGÁR – Az izraeli–magyar csúcs után végre abbahagyhatná a fanyalgást a baloldali zsidóság.

Nincs két Orbán Viktor – ezúttal a magyar zsidóság egyes hangadóinak figyelmét szeretném felhívni e szikár tényre. Azaz: nem létezik külön egy Izraellel kölcsönös együttm?ködésre törekv?, Benjamin Netanjahu

miniszterelnökkel szövetséget köt? zseniális stratéga és nemzetegyesít?, bölcs Orbán, illetve egy Putyin-pincsi, kínai ügynök, népnyúzó és polgárháborút szító másik Orbán. Aki ezt gondolja, leginkább tudathasadásban vagy közéleti farkasvakságban szenved.

Régóta fortyogó ellentéteket és kezeletlen traumákat hozott a felszínre a múlt heti izraeli–magyar csúcstalálkozó. A balliberális oldal jó ideje nem tud mit kezdeni a magyar patriotizmus korszakalkotó felismerésével, miszerint az ellenségeket nem a saját nemzetünkön belül kell keresni, hanem múltbeli vitáinkon, sérelmeken felülemelkedve közösen kell építeni egy önálló és er?s Magyarországot. Azaz tizenöt év elteltével sem képesek felfogni a nemzeti együttm?ködés rendszerének lényegét, ezért is vált ajkaikon a NER szitokszóvá, gy?lölködésük központi tárgyává.

Holott a rendszer lényege éppen az, hogy mindenkire számít, aki szívb?l vagy érdekb?l a közös ügy mellé áll. A teljes nemzeti blokkra, amelyen kívül csak a nihilisták, az anarchisták és a valódi ellenségek léteznek. Ez a gondolat természetesen a pártrendszereken is túlmutat, hiszen lehet valaki úgy is a nemzeti együttm?ködés hasznos része és elkötelezett híve, hogy a Fidesszel mint a hatalmat gyakorló formális és informális hálózattal szemben egyes kérdésekben kritikus. A NER tehát maga a nagystratégia, amelynek alapjai már a Bibó-szakkollégiumi korszakban is megvoltak, amit tovább formáltak a Fidesz-szövetséghez csatlakozó nagy koponyák.

A NER mint politikai innováció nemcsak a magyar társadalom megszervezéséhez kínált új lehet?séget, hanem a történelmi tapasztalatokból kiindulva, évszázados el?retekintéssel jelöli ki a magyar megmaradás útját. Már ennek a nagystratégiának volt a része az IMF hazazavarása, az illegális migrációt feltartóztató határkerítés felépítése, majd a keleti nyitás politikája, az orosz–ukrán háborúban elfoglalt semleges pozíció, a trianoni utódállamokkal (már amelyikkel lehet) építgetett különleges kapcsolat vagy éppen a Balkán országaival létrehozott gazdasági és politikai szövetség. Mint ahogy az elnökválasztási kampány idején a Donald Trump melletti nyílt kiállás vagy tavaly nyáron a Patrióták Európáért Szövetség megalapítása. S ilyen stratégiai döntés Izrael szuverenitásának támogatása, az önvédelemre való jogának elismerése a múlt évi terroristainvázió után és a katonai-kereskedelmi szövetség kialakítása a zsidó állammal.

E nagystratégia egyes elemei egymásból következnek, s csak együtt értelmezhet?k. Darabonként nem megvásárolható, nem lehet bel?le a tetsz? elemeket csak úgy kimazsolázni, a többit meg a kukába hajítani. Magyar Péter és Manfred Weber alapállásából például nem lehet Izraellel szövetséges viszonyt szorgalmazni, hiszen a globalista, neoliberális világrendszer gy?löli Izraelt, és még az iszlamista terrorszervezeteket is kész akár eurómilliókkal támogatni, csak hogy elt?njön végre a zsidó ország a Föld színér?l.

Mégis sokan szenvednek tudathasadásban. Erre kiváló példa Hirschler Richárdnak, a HVG egykori alapítójának és kés?bbi online f?szerkeszt?jének népszer?, nyilvános Facebook-oldala.

Hirschler a pénzügyes, reformkomcsi vonal éles esz? újságírója volt a nyolcvanas években, kés?bb pedig a mértéktartásáról vált ismertté. Saját elbeszélése szerint a 2010-es évek elején végül azért küldték nyugdíjba a posztjáról, mert színes, vitázó véleményrovatot próbált létrehozni, és ehhez – többek között – e sorok szerz?jét?l is publicisztikát rendelt, ami végleg kiütötte a biztosítékot az önnön szellemi fels?bbrend?ségükt?l ájuldozó, véleménymonopóliumhoz szokott kollégák körében. Érthet?, hogy azóta is nyomon követem Hirschler munkásságát, amely az utóbbi id?ben kissé egysíkúvá vált.

A volt f?szerkeszt? sokáig az ellenzékkel is kritikus volt, ám az utóbbi id?ben ezt feltétlen Tisza-rajongásra cserélte. Mindez azonban a legkevésbé sem gátolta meg abban, hogy így kommentálja Orbán és Netanjahu többnapos találkozóját: „Isten hozta Izrael miniszterelnökét Magyarországon! Örömmel fogadtam a magyar kormány döntését, hogy Netanjahu látogatása alkalmával jelenti be: Magyarország otthagyja a magát végzetesen kompromittáló, az önvédelmi harcot folytató zsidó állam vezet?je ellen letartóztatási parancsot kiadó Nemzetközi Büntet?bíróságot, fütyülve annak letartóztatási parancsára. Támogatom azt a döntést is, hogy az izraeli magyar nagykövetség székhelyét Jeruzsálembe teszik át.”

Tanulságos mindaz, amit aztán a poszt alatt kapott, százával. Egyfel?l ilyeneket: „Ricsi, ez szégyen!” és „Megérdemlik egymást!” De még inkább ilyeneket: „Nagy ölelés Bibinek! A magyar kormány a sok lopás mellett tesz valami jót is!”; „Soha nem szavaztam Orbánra, és ezen nem kívánok változtatni a jöv?ben sem. Megszeretni sem fogom, de ezért az egyért minden elismerésem!” Meg ilyet is: „De azért még Orbánozol tovább, ugye?” Maradjunk az utolsónál: „Azért Orbánozol tovább…” Pedig nem kellene, kedves Ricsi, neked és a hozzád hasonlóan érz?knek sem. Ha nehéz is, de le kellene venni végre azt a szemellenz?t, és a sok napi vitán túl

meglátni a kormány munkájában a jöv?t épít? víziót!

Például azt a bátor felismerést, amin a posztkommunista, balliberális értelmiség még csak gondolkodni sem volt képes, hogy nem kellene ott folytatni, ahol a náci meg szovjet csizmák taposása el?tt épp abbahagytuk. Hogy nem mindenki fasiszta, aki nemzeti. Hogy az ember lehet egyszerre jó magyar és jó zsidó, hogy a b? egy évezredes közös történelem és egymásrautaltság talán fontosabb, mint XX. század ócska vitái és uszításai.

A kommunista diktatúra után újjászervez?d? polgári-nemzeti oldal és a náci-nyilas rezsim között nincs és soha nem is volt semmiféle összekacsintás. Még az antiszemitizmussal összefüggésbe hozható Csurka István és az általa vitt nemzeti áramlat is legfeljebb politikai viaskodás gyanánt állt bele a feléled? népi-urbánus vitába, de még az ? szavaiban sem volt nyoma annak a Németországból importált (Szabó Dezs? által találóan faji bolsevizmusnak nevezett) gyilkos indulatnak, ami a hazai zsidóság tragédiájához vezetett.

Persze azt is elvárhatjuk, hogy ?seinket se azonosítsák egy veszett és marginális kisebbséggel, mely kizárólag a német megszállás idején volt képes pozícióba kerülni. Még ha verbális szinten volt is egyfajta zsidó–magyar viaskodás az el?z?ekben, a magyarság dönt? része szolidáris volt az elhurcoltakkal. Sok-sok családi történet és a ténybeli valóság is ezt igazolja. Hovatovább az én polgári-paraszt származású anyai nagymamám és különösen az ? testvére brutális nyilas megtorlás áldozata lett, amiért röplapoztak a megszállók ellen. Szíjgyártó nagyapámnak pedig a szíve szorult össze, amikor 1944-ben kizavarták a katolikus templomból a vasárnaponként ott zenél? zsidó muzsikusokat, és ? is – mint sokan mások – segített az elhurcolt szomszéd javainak elrejtésében. Az ilyen családi történeteket is számba kellene venni végre, amíg lehet.

Amikor nem taposták idegen katonák a földjét, ez az ország az egyik legbiztosabb és legbefogadóbb menedéke volt az izraelitáknak az elmúlt b? ezer évben, akik cserében rendre és alaposan kivették a részüket Magyarország nagy korszakaiból. Arról nem is beszélve, hogy b?nök a „másik oldalon” is vannak, elég csak a török id?kre, a vörösterrorra vagy a Rákosi-érára gondolni. Ám mindez mára hála istennek a múlt.

Orbán Viktor korszaképít? nagystratégiája és a nemzeti együttm?ködés rendszere biztos jöv?t kínál minden hazánkfiának. Ezt kellene végre megérteni, és abbahagyni a fanyalgást.

Huth Gergely - www.magyarnemzet.hu

Ajánló